

ekfrasi-yianna grammatopoulou, Athens 2010

Η ΑΥΓΗ

Αθήνα 17/11/2010

Μεταξύ πραγματικότητας και ψευδαίσθησης...

Γεννήθηκα στην Αθήνα το 1957. Σπούδασα ζωγραφική στην Αθήνα και Βαρκελώνη, συντήρηση αρχιτεκτονικών μνημείων στη Βενετία, με υποτροφίες του ΙΚΥ, της ισπανικής κυβέρνησης & του Συμβουλίου της Ευρώπης.

Στα πρώτα μου έργα (νεκρές φύσεις, συνθέσεις εσωτερικού χώρου με γυμνά, τοπία κ.ά.) εφαρμόζω τις αφομοιωμένες διδαχές της εικαστικής μου παιδείας που προσανατολίζονται προς τις συνθετικές διατάξεις του κυβισμού και τις χρωματικές επιλογές του φωβισμού.

Το προσωπικό μου λεξιλόγιο διαμορφώνεται εξελικτικά μέσα από τη χρήση μικτής τεχνικής και σταδιακά αρχίζει να ενσωματώνεται στη ζωγραφική επιφάνεια το τρισδιάστατο αντικείμενο.

Από το 1985 και μετά δουλεύω κυρίως σε θεματικές ενότητες (Τσάντες 1986, Ρούχα 1989, Χαλιά 1991, Σημείες 1992, Σπίτια 1994 κ.ά.) όπου απόφια ενδυματολογικά υλικά ενσωματώνονται στα έργα, ανάγοντας το καθημερινό αντικείμενο σε δομικό στοιχείο, μέσα από οργανωμένες συνθέσεις με έντονη θεατρική ή σκηνογραφική αντίληψη.

Με εικαστικές παρεμβάσεις καθαρής και σαφούς χρωματικής κλίμακας, τα αυτούσια αυτά στοιχεία μεταπλάθονται, από υπαρκτές και βιωματικές σημειώσεις, σε "χώρους" όπου η προσπάθειά μου είναι η διερεύνηση και σχηματοποίηση των ορίων μεταξύ πραγματικότητας και ψευδαίσθησης.

Νομίζω ότι είναι σαφές το ότι δεν κινούμαι απόλυτα από το κλίμα του νέου ρεαλισμού, της ποπ ή της arte povera, όσο είναι σαφές επίσης ότι με αυτά τα

υλικά (υφάσματα, ρούχα, κ.λπ.) έχω αναμφισβήτητα εμφανώς προσωπική & βιωματική σχέση, φετίχ θα έλεγα της ζωής μου.

Η συνεργασία μου με σχεδιαστές ρούχων (Ασλάνης, Βαλέντε, Τσόκλη) (Χαλιά 1991, Sarong 1998), δήλωσε την ανάγκη μου, από τα πλαίσια του τελάρου, να "βγει" στον χώρο η δουλειά μου, παίρνοντας κίνηση & ζωή και αυτή η επιλογή έγινε από τη στιγμή που το κυρίαρχο υλικό μου ήταν το ύφασμα, ενώ το αποκορύφωμα της σκηνογραφικής προσέγγισης της ζωγραφικής μου και αυτό μέσα από μία έντονη προσωπική ανάγκη, ίσως παράλληλης με τη βιολογική μου "ωριμότητα", θεωρώ ότι φάνηκε από το 1996 & μετά (Πάρτυ 1996, Αστικά Υλικά 2005, Αστικές Συμπεριφορές 2008 & Αλκοόλ 2010).

Η παρατήρηση, ή εμβάθυνση ή η απλή καταγραφή του αστικού μοντέλου του πολιτισμού μας, δεν έγινε για να παραστήσω τον διανοούμενο ή τον κοινωνικά προβληματισμένο, απόδειξη ότι δεν έχω τη λύση, απλά παρουσιάζω έναν καθρέφτη, όπου όλοι μπορούμε να δούμε το ουσιαστικό μας πρόσωπο ή τις ενδόμυχες προσωπικές και κοινωνικές φαντασιώσεις μας.

Ζωγράφος είμαι και ζωγραφική κάνω. Τ' άλλα είναι για τους κοινωνιολόγους, τους ψυχιάτρους και τους πολιτικούς.

Έχω εκθέσει στην Ελλάδα, Κύπρο, Ισπανία, Ιταλία, Ινδονησία & Γερμανία, ενώ για την δουλειά μου έχουν γράψει μεταξύ άλλων οι Β. Σπηλιάδη, Ν. Γρηγοράκης, Χ. Καμπουρίδης, Αγγ. Ταμβάκη, ΑΙ. Tosi, Cl. Hughes, P. Serra y Bauzá, J. Mir & R. Araujo.
Βασίλης Καρακατσάνης